

T. Ágoston László

Karácsonyi gondolatok

Uram, hol a szeretet, amit oly bőkezűen szórtál közénk? Hol a megváltás, amelyért tenfiadat adtad? Hol a fül, mely megértené szavadat? A keresztfából dárdát faragtunk, s egymás fejét tűzzük rá győzelmi jelvénynek. Az üstben, amelyben egykor vizet melegítettünk, hogy megtisztítsuk magunkat a mocsoktól, most ólom fortyog. Egymás fülébe öntjük, hogy a saját jajunkat se halljuk meg.

Uram, itt süketek kiabálnak süketek fülébe, és nem értik, miért tátognak mások hangtalanul. Vakok kiáltják a köd lepte éjbe: „gyertek utánam, látom a fényt!” És elhiszik magukról, hogy látnak.

Vizeink méreggá válnak, ételünk marja a szánk. Búzamezőink ocsút teremnek, és savas esők pusztítják az erdőt. No meg a láng. A láng, amely egykor a kandallóban égett, s felmelegített havas téli éjszakán, most harci zajjal az égre szökött, sebet üt és halált okád. Karácsony napján kattog a fegyver. Ember az embernek ezzel üzen.

Uram, a Bábel csak főpróba volt. Sok értetlen ember a torony alatt... Lám, mi tudjuk már a titkot. Egymás nyelvén szólva mondjuk ki kevélyen a nemet. Tudjuk az igent is, a talánt, és mindent, ami fontos, hisz' nemcsak az almát loptuk el, hanem tövestül az egész almafát. Csak az a baj Uram, hogy nem tudjuk, mit kezdjünk vele. Az édes gyümölcs megkeseredik a kezünkben, és tápláló talaj nélkül nem terem újat a fánk...

Nézz le ránk Uram, és nyisd fel a szemünket! Látni szeretnénk, van-e jövőnk. Ember az emberben le lehet-e társra, vagy gyilkosa lesz, mint megannyi fajnak? Vedd ki fülünkből az ólomdugót, mely a szívünket is megmérgezi! Halljuk a hangot, és értsük a szót, féljük a rosszat, és higgyük a jót. Add meg nekünk, Uram!

Tükrödben formáltál minket — mondják a bölcsek. — De milyen vak lehetett az a tükör... Ily torz képet csak vak foncsor adhat, s már megbocsáss, de férc ez a mű. Tán Te is tudtad, mint jó atya tudja, hogy vásott fia csínyekre kész, mégis a lelked belé lehelted, s fél szemed rajta, és rajta a kéz. De lám, ez a vásott mindenre képes, hogy elkerülje látó szemed, s csak akkor kiált föl harsány szavakkal, ha a vermébe maga esett.

Mély a mi vermünk, s lelkünk kevély. Még egymásra kiáltunk, s holt tetemekből rakjuk a lépcsőt... Hová? Feléd? Magunk se hisszük, csak mondjuk a szót.

Nézz le reánk és nyújtsd ki kezed! Uram, nélküled semmik vagyunk. Bár torz ez a kép, de mégis tiéd, ne hagyj, hogy vesztét maga okozza. Fedd meg fiad, hisz' jól tudja vétkét, feje lehajtva, előtted áll. Gyógyítsd sebet, és tanítsd a jóra, vezesd az útján és el ne hagyj!
